

Na het ontbijt om 7 uur begaven wij ons rond kwart voor acht op pad. We liepen weer dezelfde weg naar Klein Schöntal. Onderweg werden we, op deze zondagochtend, ingehaald door talrijke auto's. Vermoedelijk waren zij op weg naar de kerk in Schöntal.

Toen we Klein Schöntal uitliepen, kwamen we er achter dat een verkeersweg helemaal niet op onze GPS kaart was ingetekend. Het ging om de verkeersweg die ten zuiden van Klein Schöntal en Thurau loopt. Bij bosgebied Wachsentrat was onze wandelroute aangepast vanwege de nieuw aangelegde verkeersweg.

Nabij de Thuraumühle kwam de Goldsteig/Burgenweg markering er weer bij die net voor Thurau ons weer verliet. In Thuraumühle werden we door een echtpaar aangekeken. De vrouw vroeg waar we naar toe liepen. Wij volgden nu grotendeels de oude Burgenweg. Af en toe zagen we nog oude markeringen. Nabij Albernhof staken we de Schwarzach nogmaals over. Daarna volgde een bosgebied. Meerdere keren moesten we over bomen stappen die over ons pad lagen.

Bij Englmannsbrunn begon het hard te regenen en trokken we de regenkleding aan. Enige malen schuilden we voor de harde regen. We besloten de officiële route te verlaten vanwege mogelijke gladheid en steile trajecten. Nu liepen we via Hochabrunn over asfaltwegen naar Waldmünchen.

In Waldmünchen was een oldtimerdag. We zagen op het marktplein tal-

rijke oude auto's staan, maar hadden op dat moment meer belangstelling voor een rust in een Café-Konditorei. Daar dronken we ieder drie latte macchiato en aten een koek. Daarna bleken de meeste oude auto's te zijn verdwenen, vanwege de regen.

We liepen nog rond de kerk en bezichtigden deze. Binnen in de kerk maakten we deze dag de meeste foto's.

We hadden hier in Waldmünchen het eindpunt van de Burgenweg bereikt. Hier was tevens het beginpunt van de Pandurensteig.

We begonnen aan de Pandurensteig. We liepen de eerste drie km van de route naar het bergdorp Herzogau. Daarbij kwamen we nog langs talrijke kruisjes. In Herzogau vonden we snel ons overnachtingadres in Landhotel Gruben. Er was een aparte droogruimte voor onze natte kleding. We kwamen hier rond kwart voor drie aan.

-Henri Floor-
(wordt vervolgd)

Op zoek naar het echte pelgrimsgevoel (3)

Een bijzondere pelgrim op weg naar Compostela

Ik verneem dat de anderen wel goed zijn gevorderd en in het restaurant zijn gearriveerd. Wij gaan weer op pad over paden die inmiddels zijn veranderd in rivieren, af en toe gaan wij tot halverwege onze knieën door het water. Totaal doorweekt komen wij een tijd later aan in het restaurant. We sluiten ons bij de rest van de groep aan en beginnen aan de maaltijd. Natuurlijk kan ik slechts nederig het hoofd buigen als er smalend over een reisleader zonder reizigers wordt gerept. Maar goed, dat zijn de risico's van het vak.

Uiteindelijk wandelen wij vanaf hier verder over de GR3, die goed aangegeven staat.

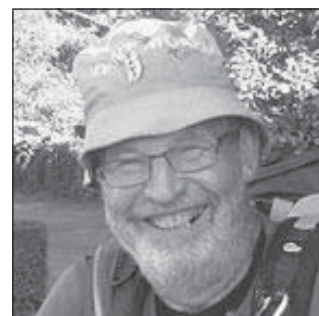

In Apinac staat Theo van de Ven te wachten en we besluiten om nog een stuk verder te wandelen, omdat het nu niet meer regent.

Op de route in Leignecq bezichtigen we de restanten van een oud fort en een toren. Hier genieten we weer eens van een prachtig uitzicht. Verder komen we ook nog langs een St. Rochus-kapel, maar ook deze is gesloten.

Even later zie ik de kans schoon om me voor mijn afgang als reisleader te revancheren: ze merken niet dat ze bij een rood-wit kruis rechtdoor lopen en ik mag ze daar fijntjes op attent maken. Dat voelt dan weer goed, als we daarna over een smal pad tussen de struiken omhoog klauteren!

Bij aankomst in Cubelle houden wij het vandaag voor gezien.

Wij hebben voldoende regen over ons heen laten komen en zijn door en door nat. De groep heeft vandaag ca. 30 km op de teller gewandeld, die van mij blijft bij 24 km steken. Dan volgt nog een busrit van ca. 44 km om bij ons hotel te komen, dat gelegen is in de binnenstad van St Etienne.

's Avonds gaan we met z'n allen een hapje eten. Wat een luxe voor een pelgrim met tweemaal een warme maaltijd op een dag. Maar ook de temperatuur kan hier van dag tot dag grote verschillen laten zien: zo is het veertig graden en vandaag moeten we het doen met een maximum van slechts dertien graden.

27 augustus

Vanmorgen krijgen wij van het hotel koffie en een croissant aangeboden. De receptionist weet wat wandelen is, want hij heeft zelf pas geleden de tour du Morvan gewandeld. We laten het ons goed smaken en rijden dan weer het hele eind terug naar ons vertrekpunt in Cubelle.

Het weer ziet er goed uit: het is wel bewolkt, maar we zien ook ruime blauwe luchten. De temperatuur is prima om te wandelen. In Cubelle gaan we direct op pad. Vandaag draag ik de rugzak met volledige belading voor de komende periode.

We hebben uitzicht op de bergen van de Madeleine, die mooi boven het dal in de wolken hangen.

Na enige tijd dalen we af langs een stenig pad, dat zowat steil omlaag gaat. We verlaten het departement van de Loire en komen in die van de buren, de Haute-Loire.

Al gauw merken wij dat het vandaag weer dalen en klimmen wordt. We passeren het kasteel Valprivas en komen langs een wasplaats met een put. Daarna beginnen we aan een erg lange klim, naar Châles, waar geen einde aan lijkt te komen. Wij weten dat Theo ergens boven op ons staat te wachten met ons ontbijt. Het luie zweet zijn we in de afgelopen dagen al kwijt geraakt. Het is ondertussen al over twaalfen en wij besluiten om van het ontbijt ook

maar meteen de lunch te maken met aardappel/tonijnsalade en tomatensoep. Dat laten wij ons goed smaken.

Tijdens het zoeken naar de ingrediënten voor de salade valt mijn oog op een plastic

map. En warempel, daar liggen tussen het ingeblikte eten mijn paspoort en mijn pelgrimspaspoort. De zon schijnt uitbundig en mijn dag kan niet meer stuk.

Na onze pauze is het weer dalen, maar direct daarop ook weer klimmen; de benen worden zo wel erg op de proef gesteld. We bereiken het dorpje Sarlanges, daar hebben ze een speciale schuilhut voor pelgrims. We halen een stempel bij de gîte. Ja, ik kan nu ook weer stempelen.

Bij het verlaten van het dorp komen we een bruidsstoet tegen. De bruid en

bruidegom worden op een kar vervoerd en alle bruiloftsgasten lopen er achter, dat is een leuk gezicht. Langs een oude dorpsoven verlaten we het dorp.

We volgen vanaf La brousse een leuk pad tussen privéterrein door. Vandaag voelen we ons weer een beetje in de Morvan met de klimpartijen. Als we via een stenig pad beginnen af te dalen, merk ik dat de rugzak echt wel te voelen is. Beneden zien we een aantal dorpingen druk bramen plukken. Tijdens de afgelopen dagen plukten wij er regelmatig ook een paar.

In de afdaling naar Retournac heb ik me een ijs beloofd, dus daar bij de kerk aangekomen bestel ik een grote coupe. Martin en Arie volgen mijn voorbeeld. Wies en Martha zullen even op ons moeten wachten bij Theo, maar die zullen daar wel een wijntje nemen en misschien wel twee. Ik sla ansichtkaarten in, moet nu toch eens een gaatje vinden om ze te schrijven. Daarna voegen we ons bij de anderen om weer naar ons hotel St. Etainne te rijden. Het valt nog niet mee om een parkeerplaatsje te vinden. Maar het is gelukt.

28 augustus

Vanochtend even eerst de bus ophalen van de parkeerplaats op enige afstand van het hotel. Gelukkig kan ik uit mijn hoofd de weg terug vinden en ook de rit naar het hotel gaat in één keer goed. Op de rit naar de start de gebruikelijke snelle stop bij de boulan-

gerie voor een paar stokbroden en zes croissants. Als we op ons startpunt komen duiken we eerst even een café in voor een bakkie koffie. Het is mistig en dus ook fris als we op pad gaan.

We beginnen eerst met een rustige klim en duiken even later een smal pad in tussen kreupelhout. Een paadje waar ik met volle teugen van geniet. Een stukje verder slaan we een begroeide weg in, maar dat is ook een erg smal pad met een diepe geul in het midden, zodat het wandelen erg moeilijk is. Daarna beginnen we af te dalen en hier is blijkbaar nog niet zolang geleden een regenbui geweest, want het is glibberig. Het is goed uitkijken bij de afdaling. We hebben echter een prachtig uitzicht op de ruïne van het kasteel van Artias aan de andere kant van de Loire. Een mooi gezicht als je de ruïne zo uit de wolken te voorschijn ziet komen. Daarentegen valt me even later het kasteel van Ventressac erg tegen door de antenne die erop geplaatst is. Het lijkt nu gewoon op een woonhuis. Dan zijn we ook weer blij om beneden te zijn en gewoon te kunnen wandelen.

We steken via een ijzeren brug de Loire over en daarna worden we direct weer op de proef gesteld. De afsnijding van de D103 is steil en stenig. We moeten wel wat doen voor ons ontbijt. Maar gelukkig, bij de 2e oversteek staat Theo met ons ontbijt te wachten. Terwijl er vijf ezels begerig staan toe te kijken, nuttigen vijf pelgrims hun ontbijt in de ochtendzon. Uit barmhartigheid delen wij ons laatste stukje stokbrood met de viervoeters. We gaan weer verder op pad en nu begint de verbrandingsmachine weer op volle toeren te werken, het blijft maar stijgen.

Vlak voor Roche-en-Régnier maken we een fout en missen een afslag. Op een te mooi pad wandelen we rechtdoor, totdat we bij een bord komen met daarop: verboden en gevaarlijke doorgang. Dus ruim 800 meter terug, waar we zien wat er verkeerd is gegaan. We zijn een haaks, terugbuigend pad voorbij gewandeld.

Pas om 13.30 uur komen we bij Theo aan, daar wordt vlug wat soep gemaakt en met wat biscuits is dat voorlopig voldoende voor de inwendige mens. Het zonnetje schijnt volop. Terwijl de anderen genieten van de zon, zoek ik toch liever de schaduw op.

Na deze rustpauze mogen we gelukkig weer dalen. Een tijdje later wandelen we rustig langs de Loire naar Vorey-sur-Arzon. Theo heeft me al via de sms gemeld dat er een ijssalon is, dus even later zitten we aan een coupe ijs. Wies en Martha vinden het klimwerk voor vandaag wel genoeg en ze besluiten met Theo naar het eindpunt te gaan.

Met ons drieën zetten we de tocht voort en op een rustige en mooie klim na is het verder een ontspannende wandeling tot Chalignac.

29 augustus

Vanmorgen is het fris en er hangen nevelwolken in de dalen. Gelukkig heb ik mijn overhemd ook nog aan. We beginnen op de plaats waar we gisteren zijn gestopt. Even vlug een croissant en dan beginnen we direct aan een traject van ca. 6 km, dat we in 50

minuten achter ons laten. Dus een erg gemakkelijk parkoers.

In Lavoûte-sur-Loire begint echter pas het echte werk. Eerst gaat het parkoers een stukje langs de Loire, waar vanwege de mist maar weinig van de omgeving te zien is. Maar dan gaat het steeds slingerend en stijgend omhoog, tot boven het wolkendek. We worden daar beloond met een mooi uitzicht op de wolkendeken in het dal.

In Rachat worden we verrast door Theo, die daar een postje heeft gemaakt. Hoewel we net daarvoor even in het zonnetje hebben gezeten, gaan een stuk stokbrood en een croissant er toch wel in. Ik excuseer me bij mijn medewandelaars, want ik wil op tijd binnen zijn om nog wat inkopen te kunnen doen. Van mijn Hi-tech wandelschoenen blijken de binnenzolen al kapot te zijn, met het gevolg dat mijn Falke sokken ook kapot zijn geschuurd. Bovendien moet ik ook nog een kaartenmap aanschaffen.

Ik vervolg de wandeling in mijn eentje over een heerlijk slingerende weg door een licht glooiend landschap. Zo schiet het lekker op. Van de wijnvelden, die in de beschrijving genoemd staan, is niets meer over.

In Tressac toch weer een behoorlijke klim naar de kerk en het kasteel. Ik laat mijn kaart stempelen op het Marie. Zo heb ik er weer een mooie stempel bij in mijn pelgrimspaspoort. Dan ga ik weer verder en al snel komt Le Puy in zicht, met de Madonna, de kapel en kathedraal. Ik daal af naar het voorstadje Aiguïhe. Het krioelt er van de pelgrims die allemaal aan de tocht beginnen in Le Puy. De verwachting is dan ook dat de komende dagen niet in eenzaamheid door gebracht zullen worden.

Vanavond geniet ik met de groep op een terras van een afscheidsdiner. Het is de afsluiting van een paar mooie wandelweken.

Ik dank mijn medewandelaars voor hun prettig gezelschap in de afgelopen weken. Morgen rijden zij weer huiswaarts, met nog een overnachting in de buurt van Metz. Ik zelf moet alles voor de komende tijd nog eens op een rijtje zetten en daarvoor heb ik morgen

een rustdag gepland. Misschien dat ik nog zo'n 10 of 15 km ga wandelen, maar we zien wel.

30 augustus - rustdag

Vanochtend vroeg afscheid genomen van mijn medewandelaars, die me de afgelopen 14 dagen hebben vergezeld. Ik heb ook alle overvloedige bagage meegegeven, maar daar zullen zeker wel spullen tussen zitten die ik in de komende tijd toch nodig zal hebben. Op het laatste nippertje twijfel ik nog over die extra paar schoenen en het fleecjack. Maar dan is het busje vertrokken en heb ik geen keuze meer.

Nadat ik alles heb ingepakt, vertrek ik om 10 uur vanaf het hotel en wandel via een aanlooproute richting de GR65. Dat wordt in de komende tijd mijn route richting Compostela.

Deze route wordt tot Conques ook wel

de Via Podiensis genoemd.

Voordat ik Le Puy verlaat koop ik een kaas/hamcroissant als ontbijt, maar hij valt een beetje tegen.

Ik ga nu ook op alle dingen letten en zie een stel met 2 ezels de berg op komen.

Rond 11 uur houd ik een koffiestop. Ik heb weliswaar nog maar 4 km afgelegd, maar de trek in koffie en een stuk worst als aanvullend ontbijt is te aantrekkelijk.

Bij het kruis van Jalasset raadt een lokale inwoner me aan om de GR te verlaten en via gele strepen een ander traject te volgen. De route die ik wil volgen is al 1000 jaar oud en niet over-

al meer toegankelijk zoals beschreven staat. Ook schijnt die route naar Santiago 100 km langer te zijn.

Tijdens mijn koffiepauze passeren de ezels die ik al eerder zag aankomen. Ik krijg medelijden met de dieren, want de ene ezel draagt dubbele bagage, waaronder huisraad zoals stoeltjes e.d. Op de andere ezel zit een gezette vrouw. Ze komen uit de omgeving Parijs en de mevrouw is niet in staat om nog te wandelen. Geen reden voor mij om van medelijden te veranderen; neem dan een elektrische fiets of stop ermee.

Om 13 uur pak ik bij een kraampje een kop koffie en geniet nog even in de schaduw. Er passeren steeds meer pelgrims, o.a. een echtpaar uit Duitsland en twee dames uit Zwitserland.

In St.Christophe sur Dolaizon ga ik een kerk binnen en steek daar twee kaars-

jes op. Een voor Theo en Loes Jansen uit Tilburg. Zij gingen jaren met mij op wandeling en nu heeft Theo een hersentumor. Ik wens hen beiden erg veel sterkte. Het andere kaarsje is voor mijn broer Arno en mijn zus Pepita, die allebei ook al jaren met hun gezondheid kampen.

Omstreeks 15 uur bereik ik Montnonnet, mijn eigenlijke einddoel voor vandaag, maar vind het nog te vroeg om echt te stoppen. Een stop bij een bar gaat niet door, omdat die gesloten is, evenals een gîte even verderop.

Dan maar even een rust in het gras en dat resulteert zelfs in een kleine dut. Daarna stap ik weer verder, maar nu is

het steeds klimmen naar het Lac des Oeuf. Het meer staat helemaal droog en is begroeid. Daar kom ik er ook achter dat ik door mijn watervoorraad heen ben en hier vind je geen waterpunten, zoals ik de afgelopen tijd gewend was.

Uiteindelijk bereik

ik het gehucht Le Chier en vraag daar bij het Chambre du Hotes Romaine om water. Ik word echter onvriendelijk doorverwezen na de pomp even verderop. Daar lees ik op een bord dat het water niet drinkbaar is. Een paar kinderen laten mij zien dat er zelfs een paar dikkoppen in het water zitten. Dus maar weer verder tot ik bij een andere Chambre kom, waar de ontvangst veel vriendelijker is. De waardin geeft me zelfs de keuze uit water of wijn. Ik hou het toch maar bij water. Even kom ik in de verleiding om hier te overnachten, maar ga toch door naar Saint-Privat-d'Allier. Daar neem ik de eerste de beste gîte. Eenvoudig maar voldoende en ik kan me lekker douchen. Ik bestel een pasti met water en er is zelfs internet. Dus kan ik gelijk wat blogs bijwerken.

-Theo Tromp-

(wordt vervolgd)